

κ.ά.) Σῦρ. — Γ. Ξενοπ., Κακὸς δρόμ., 50 κ.ά. γηραλέους 'Αλόνν. Εὔβ. ('Ακρ. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βορ. ἰδιωμ. γεραλέας Δ. Λουκόπ., Βουνά Κατσαντ., 62.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γηραλέος. 'Ο τύπ. γηραλέας ἀνalogικ. πρὸς τὸ κοντέας, μουντρέας, χειλέας, ψηλέας κ.τ.τ.

1) 'Ο εὐρισκόμενος εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν ἐνθ' ἄν.: 'Ο γαμπρὸς - ὁ διευθυντὴς - ὁ πεθερὸς εἶναι γηραλέος Σίφν. Μὴ δὲ γοιτᾶς τώρα ποὺ ἔγινε γηραλέος· σὰν ἦτονε νέος, φτερά 'χαν τὰ πόδια του! Πελοπν. (Βούρβουρ.) "Ενας γηραλέος γλεῖ νερό (γλεῖ = ἀντλεῖ) Σῦρ. Κε αὐτὸς οὐ ἀλλουτισ'νὸς οὐ γηραλέας, ἦθιλι κ'βέντις μὴ μᾶς τὰ πιδιά (ἀλλουτισ'νὸς = ἄλλης ἐποχῆς, γέρων) Αἰτωλ. "Ενα ἄλλουγον γηραλέας αὐτόθ. 'Εσκότωσεν ὁ καβαλλάρης τὸ γεραλέο (= γέροντα· ἐκ παρχμυθ.) Μύκ. Κοντά της ἑνας γεραλέος κίριος σοβαρὸς καὶ γλυκὸς Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. || * Ἀσμ.

"Ενας ἀφ' τσὶ φιλόσοφοι, ἀπὸ τσὶ γεραλέοι εἶπανε νὰ χαιρούνταινε ὅπου κι ἂν εἶναι νέοι 'Ιων. ('Ερυθρ.) || Ποίημ.

Κε ἂν θέλετε, κερνᾶτε αὐτὸν τὸν ποιητὴ γιατί 'ναι γεραλέας, νὰ λάβετε εὐχὴ

Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. β) Παλαιὸς 'Αλόνν. Σκόπ.: Γηραλέους, προν'νὸς σκουπὸς (ἐνν. ἄσματος). 2) 'Ὡς οὐς. ὑπὸ τὸν τύπ. γεραλέος ὁ, τὸ πτηνὸν Νησσα ἢ ἐλληνική (Anas graeca), τῆς οἰκογ. τῶν Νησιδῶν (Anatidae) ἐνιχ. Συνών. γερροντάκι, γεραντζούλι, ζαμπούρι, ζαρόπαπια, κακανάρι, κολοβούτι, μικροπαππί, μπέχρο, παπιόνι, παπίρι, σαροδέλα, σαροδελίνα.

γηρεάσκω λόγ. ἐνιχ. γ'ράσκω Πόντ. ('Αντρεάντ.)

Τὸ ἀρχ. γηράσκω.

1) Γερων Α1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνιχ. 2) Παλαιῶ Πόντ. ('Αντρεάντ.): Παροιμ. Καινούρ' κοσκίν', μέρ' 'ὰ κρεμάνω σε καὶ σίτᾱ γ'ράσκειται, σαχτάρ' 'ὰ πατῶ ἀπέσ' (καινούριο κόσκινο, ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω κι ὅταν παλαιώσης, στάχτη θὰ βάλω μέσα σου. Λέγεται διὰ τὰ παλαιὰ ἀντικείμενα διὰ τὰ ὁποῖα συνήθως ἐπιδεικνύεται ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον).

γησόμηλο τό, ἀμάρτ. γησόβ'λου Μακεδ. ('Ελάτ. Κοζ. κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐς. γῆ καὶ μῆλο.

1) Εἶδος βολβοφόρου φυτοῦ, με βλαστὸν καὶ βολβὸν ἐδώδιμον 'Ελάτ. 2) Εἶδος κυπείρου, πιθανῶς ἡ Κύπειρος ἢ ἐδώδιμος (Cyperus esculentus), τῆς οἰκογ. τῶν Κυπειριδῶν (Cyperaceae). Τὰ κονδυλώδη ριζώματα τοῦ φυτοῦ τούτου τρώγονται ὡμὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Πβ. Θεοφρ., Φυτ. ἱστ. 4,8,14. Συνών. μῆλο τῆς γῆς.

γήταυρος ὁ, Α. Καρκαβίτσ., 'Αρχαιολόγ., 52 καὶ εἰς Ν. 'Εστ. 19 (1935), 84 Π. Βλαστ., 'Αργώ, 61.337 Ν. Πολίτ., Πραδ. 2,958.961 — Λεξ. Βλαστ. 448 Πρω. Δημητρ. 'ἡταυρος "Ηπ. Θεσσ. Ν. Πολίτ., Παραδ. 2,954 'ἡταυρος Πελοπν. ('Αχαῖα) Στερελλ. (Ναύπακτ.) — Ν. Πολίτ., Πραδ. 1,205. 2,954 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. γήταυρος.

Μυθικὸν θηρίον τὸ ὁποῖον διατᾶται, κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, εἰς τοὺς βυθοὺς ποταμῶν, λιμνῶν καὶ ἐλῶν, τὸ ὁποῖον παραμένει ἀθέατον καὶ ἐκβάλλει ἀπ' ἐκεῖ μυκη-

θμοὺς ὡς τοῦ ταύρου ἐνθ' ἄν.: 'Εκεῖ μέσα κατοικεῖ ἕνα φοβερό θηρίο, ὁ 'ἡταυρος Ν. Πολίτ., Παραδ. 1,206 "Ενα βογ-γητὸ γήταυρον ξέφυγε ἀπὸ τὸ στεγνωμένο λάσπηρά του Α. Καρκαβίτσ. εἰς Ν. 'Εστ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

'Σ τὸ φρύδι κάθε ξέγυρης καμάρας τροχομάσκαν ἀνασκελᾶδες, γήταυροι, πλανήταροι, γελλοῦδες

Π. Βλαστ. 'Αργώ 61.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Α. Βαλαωρ., "Εργα 3,347.

γητεῖα ἡ, Βιθυν. (Νικομήδ. κ.ά.) Θεσσ. (Καλλιπεύκ.Καρυὰ Κρυόβρ. κ.ά.) Θράκ. Καρ. ('Αλικαρνασσ.) 'Ιων. (Σμύρν.) Κέως Κρήτ. (Βιάνν. Μύρθ. Σητ.) Μακεδ. (Βόιον Γιδ. 'Επανωμ. Θεσσαλον. κ.ά.) Ρόδ. Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ. 22, Π. Βλαστ., 'Αργώ 121 — Λεξ. Περίδ. Δημητρ. γητεία Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μονεμβασ. κ.ά.) γηδεῖα Κάρπ. γηθειὰ Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. 'Ανατολ. 'Εννεὰ Χωρ. Μαλάκ. Μεραμβ. Νεάπ. Πεδιάδ. Σφακ. κ.ά.) Μῆλ. γηδεῖα Κάρπ. Κάσ. γηδεῖα Κύπρ. γηδεῖα Κῶς (Πυλ.) γηθκειὰ Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) 'ητειὰ Κύπρ. Προπ. (Πέραμ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) 'ηθειὰ Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ηδκειὰ Κύπρ. 'ηκειὰ Κῶς ἀητειὰ Λῆμν. ἀγτειὰ Λῆμν. (Πλάκ.) γήτεια Λυκ. (Λιβύσσ.) γήετο τό, Εὔβ. (Αἰδηψ.) "Ηπ. (Πάργ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μεσσην. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) γήτειου Εὔβ. ('Αγία 'Ανν. Στρόπον. κ.ά.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Παλαιόκαστρ. κ.ά.) γήτι Ζάκ. — Κ. Πασαγιάνν. εἰς Τέχν. 1,222.

Τὸ Βυζαντ. γητεία, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. γοητεία. Βλ. 'Ιω. Καλλέρ. εἰς Λεξικογρ. Δελτ. 8 (1958), 22-23.

Μαγικὴ ἐπωδὴ ἢ ἐνέργεια πρὸς θεραπείαν ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ τινος, ὡς νόσου, βασκανίας ἢ ἄλλης ἐπηρείας ἐνθ' ἄν.: Γιά νὰ γιαιτρεντῇ ἡ ριτζιβίλα, ἡ γηθειὰ πρέπει νὰ γίνη τρεῖς φορὲς (ριτζιβίλα = ἡ ἀσθένεια ἐρυσίπελας) Μῆλ. Ξέρω μιὰ 'ηθειὰ καὶ περνᾶ τὸ μάτι Νάξ. ('Απύρανθ.) Οἱ γ'ναίκες, ἅμα ἀορώστανι κανεῖς, λέγανι 'ητειές Στερελλ. (Παρνασσ.) Αὐτονοῦ πιάνει ἡ γητειὰ τοῦ Κύθηρ. Αὐτὴ γητεύγει καὶ πιάνει ᾶ' ἡ γηθειὰ τῆς Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ.) Νὰ τοῦ ποῦμε νὰ μᾶσε μάθη κ' ἐμᾶς τὴ γηθειὰ νὰ δὴ γατέχωμε κι ἀχρείαστη νὰ 'ναι Κρήτ. (Πεδιάδ.) Τὸ σταυρώνει ἡ κυρούλα, τοῦ λέει καὶ τὸ γήτειο καὶ στερνὰ γιάνει τοῦ παιδιοῦ τὸ μάτι (κυρούλα = γραῖα, μάμμη) Πελοπν. (Μανιάκ.) Τὸ γήτειο δὲν κάνει νὰ τὸ πῆς ἄλλουνοῦ, γιατί δὲ στρέγει Πελοπν. (Μεσσην.) Τῆς τὸν ἐγύριζε τὸν ἀφαλὸ μετὸ ξερβί της τὸ χέρι ὀλοντρόουρα καὶ τ'ς ἔλεγε καὶ τὸ γήτειο Πελοπν. (Παιδεμέν.) Θὰ πιάσῃ τὸ γήτι σὰν ἴσκα Κ. Πασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 'Η 'ητειὰ του 'ἐν ἐπκίασεν Κύπρ. || Παροιμ. 'Απὸν γητειὰ πύρουμα κι ἀπὸν γαμπρὸ φύλαγμα μὴ καρτιρεῖς (ὁ γαμπρὸς δὲν ἐνδιαφέρεται οὐδόλως διὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς συζύγου του) Μακεδ. (Βόιον) || Ποίημ.

'Οἰμέ ἀκροοῦρανα, | θάλασσεσ, κάμποι, γητειές, μαγέματα, | δέματα, θάμπη

Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.

Πλέκεις φιλιές κι ἀνιστορεῖς γητειές παραμυθένιες

Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γήτεμα 1β, μαγικό, μαντολόγημα, μαντολόγι, μαντολογίδι, ξόρκι, ξορκικό, σταύρωμα 2β.

γήτεμα τό, Βιθυν. (Νικομήδ. Παλλαδάρ.) Εὔβ. (Κάρυστ. Κύμ.) "Ηπ. (Κοκκιν. Μαργαρ. κ.ά.) Θράκ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Μῆλ. Πελοπν. ('Αρχαδ. Οἶν. Φιγαλ. κ.ά.) Ρόδ. Σίφν. Τῆν. Τσακων. (Χαβουτσ.) Χίος (Βροντ.

Ἐγρηγόρ. Πισπιλ. κ.ά.) — Κ. Χρηστομ., Κερέν. Κούκλ. 75 Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ. 96, Ἀσάλ. Ζωή 94 καὶ Πεντασύλ. 135 Μ. Τσιριμώκ., Ἐκ βαθ. 75 — Λεξ. Βάιγ. Βυζ. γήτιμα Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Λιχὰς Στρόπον.) Θράκ. (Κομοτ. κ.ά.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Γήλοφ. Ἐράτυρ. Κεφαλοχ. κ.ά.) Σαμ. (Κουμαδαρ. Παλιόκαστρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Τσουκαλάδ. κ.ά.) γήτεμαν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.) γήτεμ-μα Εὐβ. (Κουρ.) Μεγίστ. γήτεμα Πελοπν. (Γύθ. Λακων.) γιούτεμα Πελοπν. (Γεράκ.) ἥτεμα Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρυνθ. Τσικαλαρ.) Σκῦρ. ἥτεμ-μα Μεγίστ. ἥτεμ-μαν Κύπρ. (Γερμασόγ. κ.ά.) ἥτιμα Θεσσ. (Δομοκ. κ.ά.) Στερελλ. (Τσουκαλάδ. Φθιώτ. κ.ά.) ἀγήτιμα Λεσβ. ἀήτεμα Θήρ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ η τ ε ὕ ω.

1) Ἡ δι' ἐπιδόων καὶ μαγικῶν χειρονομιῶν ἐνέργεια πρὸς θεραπείαν νόσου ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ ἐκ βασκανίας ἢ ἄλλης ἐπιηρείας ἐνθ' ἄν.: Τὸ μάτι περνάει μόνο μὲ τὸ γήτεμα ἐνιαχ. Τὸ ἀνεμοπύρρωμα θέλει γήτεμ-μα Κουρ. Τὰ μικρὰ ἅμα βασκαίνοντι, τὰ γλείφον 'ς τὴ γούτρα τ'ς κὶ λέν: Εἶπ' ἡ Χριστὸς κ' ἡ Παναγία νὰ γινηθῇ... Αὐτὸ εἶναι τοῦ γήτιμα Κομοτ. Τ-τοῦνες οἱ παρουλιάδες πού ἔχεις 'ς τὴν ἀμουσκάλη σου θέλουνε γήτεμ-μα γὰ νὰ περάσουνε (παρουλιάδες = ἐρεθισμὸς τῶν ἀδένων) Κουρ. Ἐγέμισε τὸ παιδί μου γλυκειές καὶ θένε ἥτεμα (γλυκειές = ἡ λοιμώδης παιδικὴ νόσος «ἀνεμοβλογιά») Τσικαλαρ. || Ποιήμ.

Ὡ γύφτοι, ὦ μάγοι καὶ σοφοί,
πὺ σᾶς δουλεύουν οἱ δαιμόνοι,
μέσ' 'ς τὰ γητέματα, 'ς τὰ ξόρκια
καὶ μέσ' 'ς τὴ Σολωμοτική

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ. 96.

Μὰ τὴ στιγμή τὴ σιωπηλή, πὺ κλεῖ τὸ μερονύχτι
σκορποῦνται καὶ γητέματα καὶ κάθε σκέψη ψεύτρα
Μ. Τσιριμώκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ η τ ε ι ᾶ.

β) Ἡ ἐπιδόη ἐνιαχ. Συνών. γ η τ ε ι ᾶ. 2) Ἐμβόλιον Σκῦρ.: Ἡτεπα τὸ παιδί, μὰ δὲν ἔπιασε τὸ ἥτεμα. Τὸ δικό μου ἥτεμα φούσκωσε τσαὶ μοῦ τρώεται. Συνών. β α τ σ ί ν α 1, β α τ σ ί ν ι (II), δ α μ α λ ί δ α, μ π ό λ ι.

γητευτής ὁ, ἐνιαχ. γητιφτής Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.) ἥτευτής Κύπρ. (Καλοπαναχ. Πρόδρομ. κ.ά.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ. 90 — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. Δημήτρ. Θηλ. γητεύτρα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. (Ἀρχάν. κ.ά.) — Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ. 132 I. Κονδυλάκ., Πρώτη ἀγάπ. 73 Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή 142 γητεύτρια Κρήτ. (Πεδιάδ.) ἥτεύτρα Θεσσ. (Δομοκ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. γ η τ ε υ τ ῆ ς - γ η τ ε ὕ τ ρ ι α. Ὁ τύπ. γ η τ ε ὕ τ ρ α καὶ εἰς Σομ.

1) Οὐς. Ὁ διὰ μαγικῶν ἐπιδόων ἢ ἐνεργειῶν θεραπεύων ἢ ἀποτρέπων κακὸν τι, ὡς νόσον, βασκανίαν κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.: Κάλεσε καὶ γητεύτρες, Ρωμιές καὶ Τούρκισσες καὶ μοῦ ἴπαν διάφορα ξόρκια I. Κονδυλάκ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' ἦρθαν κ' οἱ γύφτοι οἱ χτυπημένοι
ἀπὸ τὴν πέτρα τῆς μελέτης
κ' οἱ μαντευτᾶδες κ' οἱ ἀστρολόγοι
κ' οἱ γητευτές κ' οἱ ρουχολόγοι

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ. 90. 2) Ἐπιθετικ.: Ὁ γοητεύων διὰ τῆς ὠραιότητός του. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή 142:

Καὶ 'ς τὴ γητεύτρα σιγαλιὰ πὺ γίνεται ἀρμονία,
πάντα χυμένη ἀπὸ παντοῦ, γροικᾷ τὸ καρδιοχτύπι.

γητεύω Ἀμοργ. Βιθυν. (Νικομήδ.) Εὐβ. (Αἰδηψ. κ.ά.)

Ἡπ. (Κοκκιν. Μαργαρ. κ.ά.) Θράκ. (Κομοτ. Σηλυβρ. κ.ά.) Ἴων. (Σμύρν. κ.ά.) Κῶθν. (Δρυοπ.) Μῆλ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Καλάμ. Λακεδ. Λάστ. Λυγερ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μονεμβασ. Οἶν. Τριφυλ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κρώμν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Χίος (Ἐγρηγόρ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. γητεύω ἴμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γητεύου Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Εὐβ. (Λιχὰς) Θεσσαλ. (Συκαμν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἡρακλίτσ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Βόλβ. Γιδ. Δαμασκην. Ἐράτυρ. Κοζ. κ.ά.) Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Τῆν. ῥ' τεύου Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον. κ.ά.) Ἰμβρ. γητεύω ἄνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κάρπ. Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Ἀγιος Γεώργ. Ἀνατολ. Ἀποκόρ. Μεραμβ. Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.) Κῶς Μεγίστ. Σίφν. Χίος (Πισπιλ. Φυτ.) γητεύου Εὐβ. (Κουρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γητεύω Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) γητεύω Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) γητεύω Κῶς (Καρδάμ.) γιουτεύω Πελοπν. (Γεράκ.) γιουτεύω Ρόδ. ἄρ' τεύου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀγητεύου Λεσβ. ἀητεύω Μύκ. Σῦρ. ἀητεύου Λῆμν. Σάμ. (Παλιόκαστρ.) Στερελλ. (Ἰπάτ.) Τῆν. γητεύω Πελοπν. (Οἶν.) ἥτεύω Εὐβ. (Κάρυστ.) Μύκ. Πόντ. (Σινώπ.) Προπ. (Πέραμ.) ἥτεύου Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Θεσσ. (Βαθύρρ. Δομοκ. κ.ά.) Μακεδ. (Κουφάλ. Σταυρ. Τσουκαλάδ. κ.ά.) Σκῦρ. Στερελλ. (Δεσφ. Παρνασσ. κ.ά.) ἥτεύω Κάρπ. ἥτεύω Κύπρ. Χάλκ.

Τὸ Βυζαντ. γ η τ ε ὕ ω καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. γ ο η - τ ε ὕ ω. Βλ. Ἴω. Καλλέρ. εἰς Λεξικογρ. Δελτ. 8 (1958), 17-24.

1) Διὰ μαγικῶν λόγων καὶ ἐνεργειῶν θεραπεύω ἢ ἀποτρέπω κακόν, ὡς νόσον, βασκανίαν κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.: Ὅταν ἔχον ἓνα κριθαράκ' 'ς τοῦ μάτ', γὰ νὰ μ' πιάσ', τοῦ ῥ' τεύουν Στρόπον. Τ' ἀνιμουπύρρωμα ἔτσ' κὶ δὲ δού ῥητέψ'ς, δὲ γιαιτρεῦτι (ἀνιμουπύρρωμα = τὸ ἐρυσίπελας) Λιχὰς Ἐξερου μιὰ γ-γεναιίκα πὺ γητεύγει τὰ κωνάτσα (κωνάτσι = ἀπόστημα μασχάλης) Κουρ. Νά ῥτης νὰ σοῦ γητέψω τὲς μερμηγίες σου (μερμηγίες = οἱ ἀκροχορδόνες) Καρδάμ. Σὶ πουνεῖ λιμός; Σῦρι 'ς τ' γοιὰ-Στάθινα νὰ σὶ ῥ' τέψ' Ἀγία Ἄνν. Ἐπῆγα 'ς τὴ Χατζῆνα καὶ μοῦ γήτεψε τὸ πόνεμα καὶ δελόγο εἶδα διαφορὰ (δελόγο = ἀμέσως) Νεάπ. Ἐγήτεψέ μου τὴ λ-λειχῆνα Ρόδ. Μὲ τὰ λόγια τ' ἀητεύου τὸ ἀνεμοπύρρωμα Σῦρ. Ἐν' νὰ γητέψω τοὺς λιμπούρους νὰ φύουνσι (τοὺς λιμπούρους = τὰ μυρμήγκια) Κύπρ. Ἐέρω τζαὶ γητεύω τὸ δάκ-ἄμ-μαν τῆς κουφῆς (κουφή = ἡ ἐχιδνα) αὐτόθι. Τὸ παιδί ἐματάστεν, δέβα γήτεπον αὐτο (τὸ παιδί ἐβασκάνθη, πήγαινε νὰ τὸ ξεματιάσης) Σταυρ. Ἀμε 'ς τὸ μαναστήριον ἀ γητέψη το ὁ καλόγερος, βὰς φύη τὸ σημάιν ἐεὐτὸ Φυτ. Ἐν εἶμ' ἐγὼ πὺ τὰ γητεύω, | ἐν' ἀφέντης ὁ Χριστὸς | τζ' ὁ ἀφέντης ὁ Θεὸς (ἐπιδόη) Κύπρ. Συνών. μ α ν τ ο λ ο γ ῶ. β) Προσβλέπων ἀτενῶς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καθιστῶ τινα ὑποχείριον, ἐπὶ τοῦ ὄψεως Τῆν. — Α. Τραυλαντ., Ἐξαδέλφ. 25. Τόλειπε ἡ λάμψη τῶν ματιῶν, τόλειπε ἐκεῖνο πὺ 'χε ἡ Νένω καὶ μάγευε καὶ γήτεψε, ὅπως γητεύει τὸ φίδι ἐκεῖνον πὺ θὰ φάη (τόλειπε = τοῦ ἔλειπε) Α. Τραυλαντ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἐμβολιάζω τινα Σκῦρ. Ἡτεπα τὸ παιδί, μὰ δὲν ἔπιασε τὸ ἥτεμα. Πβ. γ ἥ τ ε μ α 2. Συνών. β α τ σ ι ν α ρ ί ζ ω, β α τ σ ι ν ᾶ ρ ω, β α τ σ ι ν ι ᾶ ζ ω (II) 1, β α τ σ ι ν ὶ - ν ω, μ π ο λ ι ᾶ ζ ω.

γήτης, ὁ Ἡπ. θηλ. γήτισσα Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γ ο ἡ τ η ς.

Γητευτής 1.

